

РЕШЕНИЕ

№ 2565

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **13860** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.3 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.4,вр. с чл.2в от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл.4, пар.3 от ДЕС.

Образувано е по искова молба от "Б. т к" Е. срещу Върховен административен съд на Република България (ВАС на РБ) и Национална агенция за приходите (НАП). Претендира се обезщетение в размер на 1 808 638, 32 лв., ведно със законната лихва от предявяване на иска, представляваща имуществени вреди, причинени от ответниците, на основание чл.4, вр. с чл.2в от ЗОДОВ и чл.4, пар.3 от ДЕС, в резултат на постановеното от ответника ВАС на РБ като съд от последна инстанция, окончателно съдебно решение в нарушение на правото на ЕС, вследствие на което РА, издаден от ответника НАП в нарушение на същото право, е влязъл в сила. Претендират се следните суми: 1) претърпяна загуба - 1 107 461,30 главница ДДС - 356 785,94 лв. по описани фактури, издадени към А. I. С. S.R.L., главница ДДС в размер на 403 397,21 лв. по описани фактури, издадени към D. C. S.R.L., законната лихва върху същите главници, установена в РА към 20.06.2012 г., с общ размер от 346 139,08 лева, и платената от ищеца допълнителна лихва върху тези главници за периода от 21.06.2012 г. до 27.06.2012 г., в размер на 1 139,07 лева., представляваща претърпяна от ищеца загуба в размера на платените на 27.06.2012 г., 29.06.2012 г. и 24.07.2012 г. от ищеца суми; 2) пропуснатата полза - 279 032,82 лв. законната лихва по

чл. 129, ал. 6 от ДОПК за периода от датата на всяко извършено плащане от ищеца на ДДС и лихви до 16.12.2014 г., дата на окончателното решение на ответника ВАС на РБ, която би била възстановена на ищеца по реда на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, при точно приложение на правото на ЕС, представляваща пропусната полза на ищеца; 3) 422 144,20 законна лихва върху сумите на претърпените вреди за период от три години до датата на предявяване на исковата молба и законната лихва върху сумите на претърпените вреди от датата на предявяване на исковата молба до датата на изплащане на обезщетението.

В исковата молба се излагат следните фактически обстоятелства:

Ищецът е универсален правоприменник на дружеството [фирма] с ЕИК[ЕИК], по силата на вливане и в това качество на [фирма] е извършена ревизия за данъчни задължения на БТК М., включваща в обхвата си задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) за периода 01.04.2007 г. - 13.01.2009 г. Ревизията завършва с Ревизионен акт (РА) № 2900-1200127/20.06.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ (ГДО). С РА са установени допълнителни задължения за ДДС и законната лихва върху тях. Част от установените задължения се отнасят до фактури, издадени от [фирма] за периода декември 2007г.-юни 2008г. по договори с румънските дружества А. I. C. S.R.L. и D. C. S.R.L. за продажба на предплатени карти и ваучери за телекомуникационни услуги, като във фактурите е начислен 0% ДДС на основание „услуги по чл.21 (2) и чл.86 от ЗДДС. Ревизиращите органи приемат, че поради „недоказване“ от страна на ревизираното дружество на предоставянето и получаването на фактурите от клиента, както и начина на физическото им получаване от лице, представляващо румънските дружества, ревизиращият екип е счел, че са извършени услуги, но същите не попадат в обхвата на чл.21, ал.3, т.2, буква „з“ от ЗДДС, а са с място на изпълнение мястото, където дружеството е установило своята независима икономическа дейност – на територията на България и за получените от територията на България плащания е счел, че е дължим ДДС. На основание чл.86, ал.1 и ал.2, във връзка с чл.9, чл.21, ал.1 и чл.67, ал.2 от ЗДДС е начислен ДДС в размер общо на 760183,15 лв. и върху допълнително установените задължения за ДДС е начислил законна лихва до датата на издаването на РА.

РА е връчен на ищеца на 26.06.2012 г. С платежно нареждания от 27.06.2012г. ищецът е платил главницата на данъчните задължения по РА, включително ДДС, установен по фактурите, издадени към А. I. C. S.R.L. и към D. C. S.R.L. 760 183,15 лв., а с платежно нареждане от 29.06.2012 г. ищецът е заплатил всички лихви, установени в РА към датата на издаването му, в това число лихвата за данъка по фактурите 346 139,08 лв., а на 24.07.2012г. ищецът е заплатил и допълнителна лихва за периода от датата, следваща датата на издаване на РА - 21.06.2012 г., до датата на плащане на главниците по РА - 27.06.2012 г., в това число лихва 1 139,07 лв. за ДДС по фактурите към А. I. C. S.R.L. и D. C. S.R.L.

РА № 2900-1200127/20.06.2012г. е обжалван по административен ред пред Директора на Дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП, който с решение № 2223 от 11.09.2012 г. го е потвърдил. Решаващият орган счита, че при определяне на мястото на изпълнение и данъчната ставка на доставките с предмет – продажба на предплатени карти за телекомуникационни услуги, спрямо същата следва да се прилагат правилата за доставка на услуга, но при липсата на доказателство за предаването на картите за предплатени телекомуникационни услуги на румънските

дружества, е основание да се приеме техен получател не е въпросното данъчно задължено лице, което е установило независимата си икономическа дейност извън територията на страната, респективно, че не са налице условията по чл.21, ал.3 от ЗДДС.

След изчерпване на административния ред за обжалване ищецът е обжалвал РА, потвърден от решаващия орган, по съдебен ред пред Административен съд - София град (АССГ). Първоинстанционният съд с мотиви в решение № 7270/22.11.2013г. по адм. д. № 10663/2012 г. и диспозитив в допълнително решение № 480/28.01.2014г., е отхвърлил жалбата в частта на констатациите на РА, с които е начислен допълнителен ДДС по доставки към А. I. C. S.R.L. за периода декември 2007 г. - юни 2008 г. и по фактури към D. C. S.R.L., издадени през периода февруари 2008 г. - май 2008 г. АССГ е намерил, че въпреки описанието на предмета на доставката в двата договора между БТК и румънските дружества, по същество е договорено доставянето на стоки, а не на услуги, като предплатените карти и ваучери за телекомуникационни услуги сами представлявали движими вещи - стока, която дава възможност в бъдеще да се ползва една услуга, но тази услуга може никога да не бъде ползвана съответно поради това да не се наложи и да бъде простирана. Румънските дружества закупили карти в търговски количества с цел последващата им препродажба и не са ползвали никакви услуги от телекомуникационната компания [фирма], съответно последната не е простирала никакви услуги на А. I. C. S.R.L. и D. C. S.R.L. Ползвател на услугата и то вероятно ще бъдат крайните потребители на картите и ваучерите. Самото румънско дружество D. C. S.R.L, видно от представените документи третирало счетоводно картите като стока, предвид отнасянето им в сметките от група 30 „Материали, продукция и стоки”, както и цитирания в РА списък с крайния баланс на сметка 357 „стоките прехвърлени на трети страни”. Поради това първоинстанционният съд е приел, че за целите на облагането с ДДС следва да се прилагат разпоредбите от закона, третиращи мястото на изпълнение на доставка на стоки. В случая картите не са напускали склада на [фирма], където са били предадени на представителите на румънските дружества и оставени за отговорно пазене.

Приложим е текста на чл.17, ал.1 от ЗДДС, според който място на изпълнение на доставка на стока, която не се изпраща или превозва е мястото, където стоката се намира при прехвърляне на собствеността или при фактическото предоставяне на стоката по чл.6, ал.2. В случая е била прехвърлена собствеността върху родово определените вещи – карти и ваучери за ползване на телекомуникационни услуги в момента на тяхното предаване с приемо-предавателни протоколи в склада на [фирма]. Мястото на изпълнение е на територията на РБългария и съгласно чл.12, ал.1 във вр. с чл.6 от ЗДДС доставката е облагаема. Тя е извършена от данъчно задължено лице по ЗДДС и е с място на изпълнение на територията на страната.“ Приел е, че доставките на предплатени карти и ваучери представляват доставки на стоки, тъй като същите са продадени на румънските дружества в търговски количества за последваща продажба към потребители на телекомуникационни услуги, като румънските дружества не използват лично такива услуги. АССГ излага мотиви, че въпросните доставки представляват доставки на стоки - движими родовоопределени вещи, като тяхното място на изпълнение следва да се определи съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от ЗДДС [в приложимата редакция за периода на доставките). Тъй като собствеността върху картите/ваучерите, приети за стоки, е била прехвърлена на

румънските дружества с приемо-предавателни протоколи в склад на БТК в България, съдът е приел, че доставките имат място на изпълнение в България и за тях ищецът дължи начисления в РА ДДС.

Ищецът е обжалвал решение № 7270 от 22.11.2013 г. и допълнително решение № 480 от 28.01.2014 г. пред ВАС на РБ. С окончателно решение № 15282/16.12.2014г. по адм.дело № 3736/2014г. ВАС на РБ е оставил в сила решението по първоинстанционното дело, потвърждаващо РА в тук обсъжданата част. Мотивите на ВАС на РБ са следните: „Правилно е прието от АССГ, че въпреки описанието на предмета на доставката в двата договора между БТК и румънските дружества, по същество е договорено доставяне на стоки, а не услуги. Без значение е обстоятелството, че самия материален носител е с незначителна стойност в сравнение с услугата, за която материализира права, както и че предплатените карти и ваучери за телекомуникационни услуги сами по себе си представляват движими вещи-стока, която дава възможност в бъдеще да се ползва една услуга, но тази услуга може никога да не бъде ползвана съответно поради това да не бъде престерина. В случая румънските дружества са закупили карти в търговски количества с цел последващата им препродажба, поради което не са ползвали никакви услуги от телекомуникационната компания „БТК М.“, съответно последната не е престирала никаква услуга на А. I. C. S. R. L. и D. C. S.R.L.

Ползвател на услугата и то вероятно ще бъдат крайните потребители на картите и ваучерите. Закупените от румънските дружества карти са им предадени в склад на БТК М.” Е., находящ се на територията на страната, но същите не са напускали склада на БТК, тъй като са предадени за отговорно пазене. Установено е също, че румънското дружество D. C. S.R.L. счетоводно е третирано картите като стока, като ги е отнесло в сметка 30 ”материали, продукция и стоки”.

Правилно е приел съда, че приложима е разпоредбата на чл.17, ал.1 от ЗДДС, според която място на изпълнение на доставка на стока, която не се изпраща или превозва е мястото, където стоката се намира при прехвърляне на собствеността или при фактическото предаване на стоката по чл.6, ал.2.

Неоснователно е позоваването на касатора на цитираното решение на С. С-495/13 във връзка с което са представени в касационното производство 2 бр. А., доколкото в случая е установено, че закупените карти са предадени на румънските дружества в склад на БТК М.” Е., находящ се на територията на страната, както и че картите не са напускали склада на БТК, тъй като са предадени за отговорно пазене.“ Мотивите на ВАС на РБ са, че доставките на предплатени карти и ваучери представляват доставки на стоки, а не доставки на телекомуникационни услуги; че продадените карти и ваучери са в търговски количества, като не румънските дружества - дистрибутори, а крайните потребители ще ползват телекомуникационните услуги чрез тези карти; че мястото на изпълнение на доставките се определя по реда на чл. 17, ал. 1 от ЗДДС (в приложимата редакция), приложим за доставки на стоки; че в случая стоките са предадени в склад на БТК и не са били транспортирани от БТК извън страната. Що се отнася до решението на СЕС по дело С-520/10, L. L.. решаващият състав на ВАС не е взел никакво становище по него, нито го е коментирал. Вследствие на решение № 15282 от 16.12.2014 г. РА е влязъл в сила и е станал окончателен.

Според ищеца с РА № 2900-1200127/20.06.2012г., решение № 2223 от 11.09.2012 г. на органи на НАП и решение № 15282 от 16.12.2014 г. по адм.дело № 3736/2014г. на ВАС на РБ ответниците са нарушили разпоредбите на чл. 2, пар. 1, б. „а” и „в”, чл. 14,

пар. 1, чл. 24 и чл. 56, пар., 1, б. (и) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, в приложимата през периода декември 2007 г. - юни 2008 г. редакция, така както тези разпоредби на правото на ЕС са били тълкувани от СЕС в посоченото решение от 3 май 2012 г. по дело C-520/10, L. L.. Посочените разпоредби, определяйки обекта на облагане и мястото на изпълнение на доставките на стоки и услуги по хармонизиран начин, задължителен за всички държави-членки и всички техни органи, предоставят според ищеца право на телекомуникационните оператори да третираат доставките си на предплатени телекомуникационни карти и ваучери към дистрибутори и търговци, установени в друга държава - членка, като доставки с място на изпълнение в тази друга държава-членка и съответно представляват норми от правото на ЕС, които имат за цел да предоставят права на частноправни субекти, в конкретния случай - на телекомуникационните оператори, какъвто е и ищецът, което е първата предпоставка за ангажирането на отговорността. На следващо място ищецът счита, че е налице достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, извършено от ответниците, поради това, че нарушените разпоредби от правото на ЕС са тълкувани от СЕС в рамките на спор, по който обстоятелствата били съществено сходни с фактите по спора - предмет на РА и на увреждащото решение № 15282 от 16.12.2014 г. на ВАС.

В мотивите на РА и решението било прието, че [фирма], като телекомуникационен оператор, е доставял на румънските си дистрибутори предплатени карти и ваучери за телефонни услуги, в търговски количества, за последваща продажба от дистрибуторите към крайни потребители, а в решение по дело C-520/10 СЕС се е произнесъл, че „телефонен оператор, който предлага далекосъобщителни услуги, състоящи се в продажбата към дистрибутор на фонокарти, които съдържат цялата необходима информация за осъществяването на международни телефонни обаждания чрез осигурената от оператора инфраструктура и които след това дистрибуторът препродава на крайни потребители от свое име и за своя сметка или пряко, или с посредничеството на други данъчнозадължени лица като търговци на едро и дребно, извършва възмездна доставка на далекосъобщителни услуги за дистрибутора". Според ищеца следва извода, че продажбата от телекомуникационен оператор на предплатени карти за осъществяване на телекомуникационни повиквания, към дистрибутор, установен в друга държава-членка, не представлява доставка на стока, както е приел ВАС в решение № 15282 от 16.12.2014 г., а е доставка на далекосъобщителна услуга, по която получател е дистрибуторът, с който [фирма] се е намирал в договорни правоотношения. В съответствие с разпоредбата на чл. 56, пар. 1, б. „и" от Директивата за ДДС такава доставка има място на изпълнение в държавата-членка, в която е установен дистрибуторът, в случая, в Румъния. Като е приел, че спорните доставки са представлявали доставки на стоки, които не подлежат на транспортиране от ищеца, поради което мястото на изпълнение на същите е в България, ответникът ВАС на РБ нарушил разпоредби на правото на ЕС, така както те са били тълкувани със задължителна сила от СЕС.

Нарушението от страна на НАП според ищеца е, че макар да приема, че извършените доставки на предплатени телекомуникационни карти и ваучери са доставка на услуга, неправилно определял получателят по тази доставка от обстоятелства, според ищеца ирелевантни - къде са предадени предплатените карти, дали те са били транспортирани до територията на Румъния и дали чрез тях са могли да бъдат

извършвани телефонни повиквания от територията на Румъния, което нямало отношение към определяне на мястото на изпълнение на телекомуникационни услуги според цитираното решение и така макар да приема, че доставките представляват доставки на далекосъобщителни услуги, по същество определя мястото на изпълнение на тези услуги в съответствие с разпоредбите, приложими за място на изпълнение на доставки на стоки. Ищецът се позовава на практика на СЕС относно критерии, че нарушението в случая е достатъчно съществено, за да ангажира отговорност, тъй като е извършено при явно несъобразяване с практиката на СЕС в конкретната област, като решението по дело C-520/10, L. L. от 3 май 2012 г. предшества издаването на РА и съдебното решение, а давало дава ясни отговори на въпросите, поставени пред ВАС, при много сходни фактически обстоятелства и е задължително за всички органи и национални юрисдикции в държавите-членки и следва да е било служебно известно на двамата ответници, и ищецът чрез порцесуалните си представители по време на делото многократно се е позовавал на него. Като е постановил в Решение първият ответник ВАС явно не се е съобразил с установената практика на СЕС относно характера на извършената доставка. Акцентира, че в производството по дело C-520/10, L. L., всички държави-членки и Европейската комисия, са изразили становище, че описаните доставки представляват доставки на далекосъобщителни услуги и нито една от страните не е заела позиция, че доставката представлява доставка на стоки, което потвърждавало достатъчната яснота на разпоредбите на Директивата за ДДС от гледна точка на характера на извършената доставка (дали същата е доставка на стоки или на телекомуникационни услуги) и че този въпрос не е будел никакво съмнение в участниците в производството.

Не на последно място посочва, ако съдът е имал съмнение относно естеството на доставките или ако е смятал, че съществува обоснована необходимост с оглед на фактите по разглеждания от него спор да се отклони от установената практика на СЕС, ВАС на РБ е трябвало да спре производството и да отправи преюдициално запитване до СЕС, което той не е сторил. Като явно не се е съобразил с практиката на СЕС по тълкуването на посочените разпоредби на Директивата за ДДС, установена преди произнасянето на неговото решение на 16.12.2014 г., първият ответник ВАС е допуснал достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, което е от естество да ангажира неговата извъндоговорна отговорност. И РА от 20.06.2012 г., и решение № 2223 от 11.09.2012 г. на Директора са издадени след постановяването на 3 май 2012 г. от СЕС на решението по дело C-520/10, L. L.. При издаването на РА и на решение № 2223 от 11.09.2012 г. на Директора вторият ответник не се е съобразил с изричното решение на СЕС относно определяне на получателя на № 15282 от 16.12.2014 г. по адм. д. № 3736, доставките и критериите, според които получателят по такава доставка следва да бъде определен. Поради това и с оглед на изричното разбиране на СЕС, че ако нарушението е осъществено въпреки наличието на изрично решение по преюдициално запитване, то и нарушението на правото на ЕС, извършено от втория ответник, следва да се квалифицира като достатъчно съществено. По отношение на вредите ищецът съдът ги сочи като начисления

ДДС и лихви в РА, които са ефективно платени и включват претърпяна загуба в размер на платените по РА суми и пропуснати ползи, произтичащи от пропуснат доход от законни лихви, които биха били възстановени на ищеца по реда на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, ако ответниците били спазили правото на ЕС в постановените от тях административни и съдебни актове.

Ответникът – ВАС на РБ оспорва допустимостта, както и основателността на предявения иск - изцяло по основание и размер. В писмен отговор на исковата молба от 25.02.2020г. се прави възражение за липса на пасивна легитимация на ВАС, тъй като действията на ВАС по приложение на дадена директива са обвързани от националната изпълнителна мярка, транспонираща директивата. Отговорността на ВАС била опосредена, респ.вторична отговорност, следствие от съществуващата законодателна база. И понеже източник на вредата е несъответствието на националния закон с вторичното право на съюза, в тази хипотеза ВАС не можело да бъде легитимен ответник по иска за вреди, освен единствено в частта – неотправяне на преюдициално запитване, което било несъизмеримо с финансовия ефект (петитум на иска) от нарушеното право. По нататък възражението е, че юридическото лице ВАС не отразява правораздавателната дейност и съдебната власт в България, а административно обезпечава дейността на съдебната власт, чиито изразител са посочените в чл.118 от ЗСВ – отделните съдии и съдебни състави. Твърди, че юридическото лице ВАС не представлява легитимен ответник, нито е възложител на правораздавателната дейност на съдебният орган ВАС, така че да носи отговорност за действията на възложител, при упражняване на държавна съдебна власт, в нарушение на правото на ЕС, а може да носи отговорност само и единствено при отказ за достъп до обществена информация, защита на лични данни, обслужване на гражданите и т.н., вменени и произтичащи от административната същност на органа, задължения. По съществуването на спора се твърди неоснователност на иска поради липса на всички предпоставки, представляващи фактически състав на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, очертани от практиката на СЕС. Оспорва, че нормите на чл.14, пар.1, чл.24 и чл.56, пар.1, б“и“ създават права на частно-правните субекти, но не оспорва, че чл.2, пар.1, б.“а“ и „в“ от Директивата създава права в полза на частноправните субекти. Оспорва наличието на втората предпоставка зостатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, като факта, че държавата е предприела законодателно изменение по повод становището на ЕК, налага извод, че ВАС не е допуснал умишлена и неизвинима грешка в правото, респ. ако такава е налице, то роля за същата има законодателната дейност, която е предопределила поведението на съда и не следва да му се вменява в отговорност.

ВАС не бил нарушил пределите на преценка, с която разполага, нито е тълкувал нормата в очевидно нарушение на правото на ЕС. Посочва, че е недопустимо в настоящото производство да се преценява валидност, допустимост и правилност на решението на ВАС, а единствено следва да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение. Тъй като ищецът твърди, че решението на ВАС е в пряко противоречие с решение на СЕС по

дело С-520/10 L., сочи, че по силата на практиката на СЕС погрешната преценка на предходно решение на СЕС не може да се счита за достатъчно съществено нарушение (решение по дело С-173/03) и конкретното нарушение не разкрива преднамерен характер, а произтича от погрешно схващане на решение на СЕС (С-224/01). Основавайки се на констатациите на РА и съдебните решения относно предаването на картите и тяхното реализиране от получателите ответникът ВАС на РБ посочва, че дори да е вярно, че доставка като процесните следва да се третира като доставка на услуга, а не на стока, то само по себе си това не води до различен краен резултат по спора от постановления. Тъй като е прието в обжалвания РА, че изобщо липсва доставка и че описаната доставка не е вътреобщностна, то въпросът как следва да се третира – като доставка на стока или на услуга е следващ по ред, който не поражда сам по себе си право на освобождаване, без да са налице останалите условия. Отрича и причинно-следствена връзка между поведението на ВАС и настъпилите вреди за ищеца, като счита, че вредата от правораздавателния акт в рамките на административното правораздаване не може да се изразява в засегнатия материален интерес на ревизираното лице, който се засяга от РА, а съдът проверява законосъобразността му. Евентуално засегнатото право от решението на съда би било правото на достъп до обективен и безпристрастен съд, не и материален интерес в размер на отказания за възстановяване ДДС. Оспорва и по размер иска – главницата и лихвата, като отново поддържа становище, че предметът на производството за вреди от нарушение на ПЕС не е идентичен с предмета на производството по обжалване на РА, като началният момент на лихвата не можело да бъде датата на която дружеството е имало право на възстановяване на данък, а евентуално датата на постановяване на осъдително решение спрямо ВАС.

В частта претендирани пропуснати ползи, счита, че не представляват права на частноправните субекти, в този смисъл не били нарушени и не могат да бъдат предмет на обезщетяване. С тези доводи, допълнени в писмени бележки се претендира отхвърляне на предявения иск и присъждане на съдебните разноски по списък.

Ответникът – НАП оспорва по подробни съображения допустимостта и основателността на исковата молба. Намира, че в частта ѝ на заявена претенция към НАП за вреди в размер на 1 076 461, 30 лв. ведно със законната лихва е недопустима като погасена по давност, а в условията на евентуалност, исковата молба в частта на заявената претенция за вреди и пропуснати ползи, ведно със законните лихви върху тях, за изцяло неоснователна. Счита, че давностният срок тече за иск срещу НАП от твърдените като настъпили вредоносни последици с плащането на допълнително определените с РА задължения за данъци и лихви или най-късно на 24.07.2012г., откогато тече давностният срок, като се позовава на решения на СЕС, че не е необходимо неспазването на общностното право да бъде установено със съдебно решение, за да започне да тече давностният срок за подаване на иск за обезщетение. Счита, че не може началото на давностния срок за предявяване на иск за обезщетение от вреди, причинени от индивидуален административен акт, който съществено нарушава правото

на ЕС, да се обвързва с изчерпването на способите за обжалване на самия индивидуален административен акт, ако вредите са настъпили реално в предходен момент. Към възражението за давност добавя при евентуалност начален момент на давността издаване на решението на директора на дирекция „О.“ на 11.09.2012г., в който случай също бил изтекъл срока по чл.110 от ЗЗД към датата на подаване на исковата молба в АССГ на 11.12.2019г.

По основателността на исковата претенция ответникът НАП навежда подробни доводи, като коментира посочените като нарушени разпоредби на Директива 2006/112/ЕО. Не оспорва, че посочените норми са такива, които предоставят права на частноправни субекти, но оспорва при издаването на РА и потвърждаващото го решение от административното обжалване да са нарушени тези правни норми и нарушението да е съществено. Анализирайки нормите от Директивата за ДДС отбелязва, че въпреки че обвързва правилното прилагане на правилата за определяне на мястото на доставка със статута на получателя, включващ мястото, където е установил своята дейност или има постоянен обект, за който е предназначена услугата, същата не установява правила за това какви доказателства следва да се изследват, за да се прецени статута му, а едва с Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 на Съвета от 15 март 2011 г. се изясняват такива понятия като „място на установяване на стопанска дейност“, „постоянен обект“, „постоянен адрес“, както и доказателствата, които следва да се представят, за да се прецени дали едно лице действа в качеството на данъчнозадължено лице и, че то е получател на доставката, като се позовава на чл. 17 и чл. 18 от Регламента, в който се посочва получателят да съобщи идентификационния си номер по ДДС и доставчикът получи потвърждение за валидността на този идентификационен номер и за свързаното с него име и адрес в съответствие с член 31 от Регламент (ЕО) № 904/2010 на Съвета от 7 октомври 2010 г., а също така, съгласно Регламента доставчикът следва да установи мястото на установяване на стопанска дейност на получателя въз основа на информация от получателя и проверка на тази информация с помощта на обичайните търговски мерки за сигурност като проверките на самоличността и на плащанията. Прави извод, че Директивата за ДДС и българският ЗДДС, макар и да обвързват определянето на мястото на изпълнение на доставката на услуги със статута на получателя и мястото на установяване на стопанската му дейност, съдържат определена неяснота относно доказателствата, които следва да провери доставчикът, респективно приходната администрация при извършване на последващ контрол.

Самото поведение на институциите на ЕС по приемане на Регламент 282/2011 г., с който се установяват мерки за прилагане на Директивата в един момент, който е съществено отдалечен от момента на приемане на самата Директива 2006/112/ЕО, както и факта, че мястото на установяване на стопанската дейност се обвързва с прилагане на „обичайни търговски мерки“, което понятие не дефинира по лимитативен път тези мерки, създава предпоставки за допускане на грешки при прилагането на разпоредбите. От тук и извода, че дори и в индивидуален административен акт, какъвто е РА, да са налице грешки по отношение на определяне на мястото на изпълнение на доставка на

услуга, поради неправилно определяне на статута на получателя и на качеството му на установено в Общността лице, то такива грешки са извиними по своята същност. Прави заключение и че видно от констатациите и правните изводи в РА органите по приходите са се съобразили с нормата на чл. 24, параграф 1 и параграф 2 от Директивата за ДДС, определящи продажбата на предплатени телекомуникационни карти и ваучери като доставка на услуга и чл. 56, ал. 1, б. "и" от Директивата за ДДС, съгласно която доставката е с място на изпълнение извън територията на страната, но както тези норми, така и нормата на чл. 21, ал. 3 от ЗДДС, чрез която директивата е транспонирана във вътрешното ни законодателство, не са безусловни, а изискват освен специфичен предмет на доставката на услуги, получателят да действа в качеството си на данъчно задължено лице и да извършва икономическата си дейност в държава членка, различна от държавата на доставчика или да е данъчно незадължено лице, което е установено в държава извън Общността. Предвид установената фактическа обстановка дори и да се приеме, че предоставяйки идентификационния си номер по ДДС получателите по фактурите са доказали качеството си на данъчно задължено лице, то предвид факта, че собственици на дружествата са български граждани, плащанията са извършени от банкови сметки в България, за които не е известно кой е титуляр, а едното от дружествата не може да се намери на декларирания адрес, органите по приходите като не са приложили разпоредбата на чл. 56, параграф 1, б. "з" от Директивата за ДДС спрямо определянето на мястото на изпълнение на доставките, не са извършили нарушение на ясна и прецизна норма от правото на ЕС.

Освен това Регламент № 282/11 г. въвежда допълнителен критерий при определяне на мястото на извършване на услугата, а именно - целта, за която тя ще се използва, а в случая не е било възможно да се установи за какви цели са използвани въпросните предплатени телефонни карти, тъй като съгласно информацията от румънската данъчна администрация по отношение на D. C. S.R.L., сумата от 348 470 евро съответства на стоки, придобити от [фирма], които са поставени в склад на отговорно пазене на българското дружество на 30.06.2008 г., а съгласно молбата за информация по чл. 5 от Регламент ЕС 1798/2003, постъпила от румънската данъчна администрация по отношение на A. I. C. S.R.L., същото не може да бъде намерено на адрес. Не на последно място се позовава на дефиниция в Регламент № 282/11 г. на „далекосъобщителни услуги“ по смисъла на Директива 2006/112/ЕО обхващат по-специално „фиксиран и мобилни телефонни услуги за предаване и комутация на глас, данни и видеоизображения, включително телефонни услуги с визуализиращ компонент (услуги за видеотелефония). Налагал се извод, че нормите относно дефинирането на далекосъобщителните услуги и критериите, въз основа на които да се определи мястото на тяхното извършване, не са били достатъчно ясни и дори и да е допусната грешка при третирането на същите в рамките на ревизионното производство, то тя не е съществена, тъй като се дължи на липса на достатъчно ясна законова разпоредба и определена степен на абстрактност на нормите, тъй като те боравят е термини като „обичайни търговски мерки за сигурност " и „доставчикът извършва в разумна степен проверка“. Застъпва и че в

решенията си СЕС нееднократно посочва, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112/ЕО. Счита, че аналогично на признаването на право на данъчен кредит при липса на доказателства относно реалното изпълнение на доставките, по отношение на доставка, за която законодателят предвижда доставчикът да не начислява ДДС, тъй като получател е данъчно задължено лице, установено на територията на друга държава - членка, и същата е с място на изпълнение извън територията на страната, за да се приложи този режим е необходимо да са налице доказателства за реалното извършване на доставката именно към това данъчно задължено лице, което е посочено във фактурата, което в случая не било доказано.

В случая е безспорно с оглед спецификата на доставката на услуги, че извършването на същата е невъзможно без физическото предаване на предплатените карти за телекомуникационни услуги. Безспорно е също така, че страните по договорите са се договорили предаването да се документира чрез съставяне на приемо-предавателни протоколи, а за част от картите такива липсват, а други са подписани от лица, за които липсват доказателства, че са упълномощени да представляват дружествата - получатели. Предвид това и с оглед на факта, че липсват доказателства за получаването на предплатените карти за телекомуникационни услуги именно от страна на данъчнозадължени лица, които са установени на територията на друга държава-членка, а именно със статута на получателя по доставката е обвързано неначисляването на ДДС от страна на доставчика, следва че като са приели, че не са доказани условията за третиране на доставката като такава с място на изпълнение извън територията на страната, органите по приходите и директорът на дирекция О. не са извършили нарушение на правото на ЕС. Отхвърля и същественост на нарушението поради несъобразяване с практиката на СЕС, обективирана в решение от 03.05.2012 г. по дело C-520/10, L. L.. Позовава се на това, какво е приел СЕС по отношение на продажбата на предплатени карти за телекомуникационни услуги – че има характер на доставка на „далекосъобщителни услуги“, че телекомуникационният оператор извършва само една доставка, а не две към дистрибутора и потребителя и че получател по доставката, извършена от телекомуникационния оператор, е дистрибуторът. СЕС не бил формирал изводи, а и не е бил предмет на преюдициалното запитване въпросът дали при наличие на договор и фактура, издадена от телекомуникационен оператор към дистрибутори, които са установени в друга държава-членка, и липса на доказателства за реалното предаване на картите на сочените във фактурите за получатели дистрибутори, може да се приеме, че мястото на изпълнение на доставката следва да се определя съобразно правилата на чл. 56, пар. 1, б. “и” от Директивата за ДДС, по какъв начин да се докаже статутът на получателя по доставката и в частност качеството му на данъчно задължено лице, установено на територията на друга държава – членка.

Същевременно в РА не е твърдяно, че процесните доставки между ищеца и румънските дружества следва да се разглеждат като две отделни доставки - едната към дистрибутора, другата към крайните клиенти, не е имало спор, че

получател по доставката е дистрибуторът и понеже се сочи като лице, установено на територията на друга държава-членка, което предполага доставчикът да не начисли ДДС по доставките, са събрани доказателства относно статута на получателя и за реалното предаване на картите за предплатени услуги на лицата, посочени във фактурите като получатели, по отношение на вида на услугата и в РА и в решението на директора на дирекция „О.“ е прието, че предплатеният достъп до гласови телекомуникационни услуги има характер на електронна съобщителна услуга. Ето защо намира, че от страна на НАП не е налице несъобразяване с решение на СЕС по преюдициално запитване. Посочва и че НАП освен в конкретния РА, така и във всички официално издавани становища, е застъпвало тезата, че продажбата на предплатени карти от телекомуникационен оператор на дистрибутор е една-единствена доставка, която е доставка на услуга, а не на стока и получател по същата е въпросният дистрибутор и цитира Разяснение изх. № 53 — 00-131 от 25.04.2013 г. относно данъчното третиране на продажбата на СИМ карти съгласно ЗДДС и Становище № 20-00-120/16.06.2016 г. относно третиране на предплатените телефонни карти. По отношение на причинно-следствената връзка между претендираните вреди и административния акт, счита че е прекъсната, поради което те не са обусловено следствие от индивидуалния административен акт и в този смисъл не се намират в пряка причинно-следствена връзка със същия, тъй като при издаването му не било допуснато съществено нарушение на правото на ЕС, а при съдебното обжалване РА бил потвърден, но на съвсем различно основание - приемайки, че въпросните доставки са доставки на стоки и спрямо тях приложение намира разпоредбата на чл. 17, ач. 1 от ЗДДС, според която мястото на изпълнение на доставка на стока, която не се изпраща ши превозва, е мястото, където стоката се намира при прехвърляне на собствеността.

От тук и извода, че след като при съдебното обжалване е променен предметът на спора и индивидуалният административен акт е потвърден на различно правно основание, връзката между този индивидуален административен акт, за който се твърди, че е издаден при съществено нарушение на нормите на правото на ЕС, и заплатените от дружеството въз основа на него данъци и лихви за забава, е прекъсната. Тоест, дори и да е налице евентуален принос от страна на НАП към вредата, чието обезщетяване се иска, този принос е много отдалечен поради отговорност на други лица и обусловеност на вредите от актове на друга институция, при това с мотиви коренно различни от тези на НАП. (Виж в този смисъл Решение на съда от 18 март 2010 г. Т. Н. G. и V. M./ Съвет на ЕС и Комисията по дело C-419/08P, т.59 и т.60).

Ответникът НАП излага и аргумент за липсата на пряка причинно-следствена връзка между акт и вреди, от представената от ищеца кореспонденция с Европейската комисия преди откриване на процедура по нарушение на правото на Европейския съюз, тъй като самата комисия е приела, че ако е налице нарушение на правото на ЕС, то това нарушение произтича от действията на съдебните власти и за да се гарантира правилното прилагане от последните на правото на ЕС е изменен ППЗДЗДС - чл. 3, ал. 9. По

отношение на пропуснатите ползи, претендирани като лихви, които ищецът би получил възразява, че не е налице предпоставка за възстановяването им по чл.129, ал.6, тъй като РА не е отменен, освен това внасянето на сумата по РА веднага след издаването му и преди да е проведено обжалването му е избор на ищеца, който освен това разполага с активи, съгласно и заключението на вещото лице, да иска и да обезпечи спиране на изпълнението на РА. В заключение иска отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение съдът да уважи исковата претенция по справедливост, като за размера се изхожда от експертизата.

По делото се събраха освен административните дела на АССГ и ВАС по обжалване на РА и заключение на вещото лице и оборотна ведомост на дружеството, с крайни салда, с начални сметки, за стойностите на активите и парични средства към 06.07.2012 г. и кореспонденция между службите на Европейската комисия и Република България по запитване Е. (2016) 8498 (л.251 по делото).

Съгласно заключението на вещото лице (л.264–л.278 по делото) е установено, че с РА № 2900-1200127/20.06.2012г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП „ГДО“-С., за извършена ревизия на [фирма], като правоприемник на [фирма], в частта по ЗДДС, за данъчен период 01.04.2007г. – 13.01.2009г., са установени задължения за донасяне общо в размер на 1473326,76 лв., в т.ч. главница (ДДС) 998431, 53 лв. и лихви ДДС 474895,23 лв., изчислени към 20.06.2012г. (дата на РА). [фирма], правоприемник на [фирма], е осъществило следните банкови преводи от с/ка в [фирма], С. по с/ка на бенефициента ТД на НАП „ГДО“ в [фирма], С. : на 27.06.2012г., в размер на 998431,53 лв., основание „ДДС по РА № 2900-1200127/20.06.2012г.“; на 29.06.2012г. в размер на 474895,23 лв., основание „лихва ДДС по РА № 2900-1200127/20.06.2012г.“; на 24.07.2012г. в размер на 1496,64 лв., „лихва ДДС, период 21.06.-27.06.2012г. по РА № 2900-1200127/20.06.2012г.“

Установените с РА № 2900-1200127/20.06.2012г. задължения по ДДС (главница) на [фирма], правоприемник на [фирма], във връзка с начисляване на ДДС по фактури, издадени от [фирма] ([фирма]) през периода м.12. 2007г. – м.06.2008г. към А. I. С. S.R.L. и през периода м. 02.2008г. – м.05.2008 г., към D. С. S.R.L., са общо в размер на 760183,17 лв. главница (ДДС). Тази сума е издължена в рамките на осъществения на 27.06.2012г. превод по с/ка на ТД на НАП „ГДО“, в размер на 998431,53 лв., с основание „ДДС по РА № 2900-1200127/20.06.2012г.“. Начислените с РА № 2900-1200127/20.06.2012г. задължения за лихви върху главницата по начисления ДДС по фактури издадени от [фирма] ([фирма]) през периода м.12.2007г. – м.06.2008г. към А. I. С. S.R.L. и през периода м.02.2008г. – м.05.2008 г., към DA N. С. S.R.L., са общо в размер на 346139,08 лв., изчислени към 20.06.2012г. Тази сума е заплатена в рамките на осъществения на 29.06.2012г. превод по с/ка на ТД на НАП „ГДО“, в размер на 474895,23 лв., с основание „Лихва ДДС по РА № 2900-1200127/20.06.2012г.“. Начислените допълнителни лихви в размер на 1139,07 лв. върху задълженията по главница и лихви по РА за периода от 21.06.2012г. до 27.06.2012г. са заплатени в рамките на осъществения на 24.07.2012г. превод по с/ка на ТД на НАП „ГДО“,

в размер на 1496,64 лв., „Лихва ДДС, период 21.06.-27.06.2012г. по РА № 2900-1200127/20.06.2012г.“. Установените с РА № 2900-1200127/20.06.2012г. задължения по ЗДДС на [фирма] във връзка с начисляване на ДДС по фактури, издадени от [фирма] ([фирма]) през периода м.12.2007г. – м.06.2008г. към А. I. С. S.R.L. и през периода м.02.2008г. – м.05.2008 г., към D. C. S.R.L., са общо в размер на 1106322,25 лв., в т.ч. главница (ДДС) 760183,17 лв. и лихви 346139,08 лв. изчислени към 20.06.2012г. (дата на издаване на РА). С начислените лихви 1139,07 лв. до 27.06.2012г., задълженията по главница и лихви, достигат до общ размер на 1107461,32 лв. (Таблица № 4 във връзка с Таблица № 2 и 3), които са заплатени от [фирма] с банковите преводи, осъществени на 27.06.2012г., 29.06.2012г. и 24.07.2012г. по принадлежност.

Вещото лице е посочило и какъв би бил размерът на законната лихва по чл. 129, ал. 6 от ДОПК, изчислена върху всички заплатени от ищеца суми за периода от датата на плащане на съответна сума до 16.12.2014 г., която възлиза в размер на 191673,42 лв. Законната лихва, изчислена върху заплатената от [фирма] сума в размер на 346139,08 лв. (лихви ДДС) по т. 2, за периода от 29.06.2012г. (дата на превод) до 16.12.2014г., възлиза в размер на 87080,87 лв. Законната лихва, изчислена върху заплатената от [фирма] сума в размер на 1139,07 лв. (допълн. лихва), за периода от 24.07.2012г. (дата на превода) до 16.12.2014г., възлиза в размер на 278,53 лв. Общият размер на законната лихва е в размер на 279032,82 лв. Изчислен е размерът на законната лихва върху всяка от заплатените от ищеца суми за период от три години назад, считано до датата на подаване на настоящата искова молба - Законната лихва, изчислена върху заплатените (преведени) от [фирма] суми, общо в размер на 1107461,32 лв., за период от 11.12.2016г. до 11.12.2019г. (3 г. до датата на исковата молба) е в размер на 422144,20 лв. Балансовата стойност на недвижимите имоти и движимите вещи, собственост на [фирма] към 06.07.2012г. и същата надхвърляла ли е размера на задълженията на дружеството към тази дата по РА № 2900-1200127/20.06.2012г. Балансовата стойност на нетекущите активи (имоти, машини и съоръжения) към 06.07.2012г. е била в размер на [ЕИК],23 лв. Балансовата стойност на текущите активи (материални запаси) към 06.07.2012г. е била в размер на 26550081,77 лв. Общата им стойност от [ЕИК],00 лв. е надхвърляла размера на задълженията на дружеството по РА № 2900-1200127 /20.06.2012г., които към 27.06.2012г., са били в размер на 1474823,40 лв. Вещото лице е изчислило и стойността на паричните средства на [фирма] по банкови с/ки и в брой към 06.07.2012г. в размер на [ЕИК],86 лв. и е посочило, че същата е надхвърляла размера на задълженията на дружеството по РА № 2900-1200127 /20.06.2012г., които към 27.06.2012г., са били в размер на 1474823,40 лв. Заключение на вещото лице е неоспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно изготвено.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства включително и СЧЕ, **приема за установено от фактическа страна следното:**

Безспорно е установено по делото, включително и от ССЕ, и между страните няма спор относно това, че с РА № 2900-1200127/20.06.2012г., издаден от

органи по приходите при ТД на НАП „ГДО“-С. на ищеца са определени задължения във връзка с начислен ДДС по фактури, издадени от [фирма] през периода м.12.2007г.– м.06.2008г. към А. І. С. S.R.L. и през периода м.02.2008г. – м.05.2008 г. към D. С. S.R.L. общо в размер на 1106322,25 лв., в т.ч. главница ДДС 760183,17 лв. и лихви 346139,08 лв., изчислени към датата на издаване на акта 20.06.2012г., плюс лихви 1139,07 лв. до 27.06.2012г., задълженията по главница и лихви са 1107461,32 лв., които са заплатени от [фирма] с банковите преводи, осъществени на 27.06.2012г., 29.06.2012г. и 24.07.2012г.

За да установят посочените задължения за ДДС органите на НАП, приемат в РА и в решението по административното му обжалване, че по фактури, издадени от [фирма] за периода декември 2007г.-юни 2008г. по договори с румънските дружества А. І. С. S.R.L. и D. С. S.R.L. за продажба на предплатени карти и ваучери за телекомуникационни услуги, поради недоказване като във фактурите е начислен 0% ДДС на основание „услуги по чл.21 (2) и чл.86 от ЗДДС. Ревизиращите органи приемат, че поради недоказване от страна на ревизираното дружество на предоставянето и получаването на фактурите от клиента, както и начина на физическото им получаване от лице, представляващо румънските дружества, ревизиращият екип са извършени услуги, но същите не попадат в обхвата на чл.21, ал.3, т.2, буква „з“ от ЗДДС, а са с място на изпълнение мястото, където дружеството е установило своята независима икономическа дейност – на територията на България и за получените от територията на България плащания е счел, че следва да се начисли ДДС 20% на основание чл.86, ал.1 и ал.2, във връзка с чл.9, чл.21, ал.1 и чл.67, ал.2 от ЗДДС 760183,15 лв. и лихва върху неначисления от лицето до датата на издаването на РА. Приемат доставките за услуги, но при липсата на доказателство за предаването на картите за предплатени телекомуникационни услуги на румънските дружества, техен получател не е въпросното данъчно задължено лице, което е установило независимата си икономическа дейност извън територията на страната, респективно, че не са налице условията по чл.21, ал.3 от ЗДДС. Впоследствие АССГ и ВАС са дали друго правно третиране на доставките за целите на облагането с ДДС, не на услуги, а на стоки, защото телекомуникационни услуги по картите, можели никога да не бъдат ползвани, съответно престирани, румънските дружества закупили картите с цел препродажба, не са ползвали никакви услуги от телекомуникационната компания [фирма], съответно последната не е престирала никакви услуга на А. І. С. S.R.L. и D. С. S.R.L.

Самото румънско дружество D. С. S.R.L, третираше счетоводно картите като стока, предвид отнасянето им в сметките от група 30 „Материали, продукция и стоки“, както и цитирания в РА списък с крайния баланс на сметка 357 „стоките прехвърлени на трети страни“. Приложили са разпоредбите от закона - чл. 17, ал. 1 от ЗДДС, третиращ мястото на изпълнение на доставка на стоки и тъй като собствеността върху картите/ваучерите, приети за стоки, е била прехвърлена на румънските дружества с приемо-предавателни протоколи в склад на БТК в България, съдът е приел, че доставките имат място на изпълнение в България и за тях ищецът дължи начисления в РА ДДС. ВАС

потвърждава приетата от АССГ правна квалификация на доставките на предплатени карти и ваучери като доставки на стоки, а не доставки на телекомуникационни услуги, че продадените карти и ваучери са в търговски количества, като не румънските дружества - дистрибутори, а крайните потребители ще ползват телекомуникационните услуги чрез тези карти, което не е сигурно, че мястото на изпълнение на доставките се определя по реда на чл. 17, ал. 1 от ЗДДС (в приложимата редакция), приложим за доставки на стоки и тъй като в случая стоките са предадени в склад на БТК и не са били транспортирани от БТК извън страната, то мястото им на изпълнение е в страната и ревизираното лице следва да начисли ДДС. ВАС посочва, че е неоснователно позоваването на касатора на С-495/13 във връзка с което са представени в касационното производство 2 бр. А., доколкото в случая е установено, че закупените карти са предадени на румънските дружества в склад на БТК М. Настоящият състав констатира, че цитираното решение е в друга материя, вероятно се е имало предвид решението на СЕС по дело С-520/10, L. L., цитирано от касатора в касационната жалба. Вследствие на решение № 15282 от 16.12.2014 г. РА е влязъл в сила и е станал окончателен. При горните факти съдът направи следните **правни изводи**:

По отношение на допустимостта на иска съдът не констатира предпоставки, които да изключват неговата допустимост пред настоящия съд.

Предявеният иск е с правно основание чл. 2в от ЗОДОВ във връзка с чл.4, пар. 3 от Договора за Европейския съюз.

Делото е подсъдно на АССГ, тъй като се претендира обезщетение за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – от постановен от органи на НАП РА и решение, както и за вреди от правораздавателната дейност на ВАС за постановен и в тези случаи съгласно чл.2в, ал.1, т.1 искът се разглежда от съдилищата по реда на АПК. Съгласно чл.203, ал.3 АПК по реда на глава единадесета от АПК се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, каквото в случая се твърди.

Искът е предявен от лице с правен интерес, което твърди, че е претърпяло вреди от актове на ответниците, на които е адресат и се сочат издадени при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС.

Искът е предявен и срещу процесуално легитимирани ответници, разполагащи с правосубектност като юридически лица по смисъла на чл.205, ал.1 от АПК, солидарно срещу тях, съобразно предписаното в чл.4, ал.2 от ЗОДОВ.

Легитимацията и на НАП, и на ВАС да отговарят по иск за вреди в хипотеза по чл.2в, ал1, т.1 от ЗОДОВ е налице. Неоснователни са доводите на ответника ВАС, че не бил легитимен ответник по иска, на първо място, защото отговорността му била опосредена от съществуващата законодателна база и вредата е следствие от несъответствието на националния закон с вторичното право на съюза и на второ място, защото юридическото лице ВАС не отразявало правораздавателна дейност и съдебната власт, а имало чисто административни функции във връзка с правораздаването. Това не е така първо, защото правилното прилагане на общностното право представлява основна част от правораздавателната дейност на националните юрисдикции, поради което неприлагането или неправилното прилагане на общностните

норми от тях води до нарушение на правото на ЕС. Това следва от принципа за предимство (примат) на правото на ЕС пред националното право, съобразно който всеки национален съд като орган на държава членка, сезиран в рамките на своята компетентност, има задължението да приложи пряко приложимото право на Съюза в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти. Практиката на СЕС също е задължителна за националните съдилища на държавите членки, съгласно чл. 19 ДЕС и чл.63З ГПК, субсидирано приложим в административния процес съгласно чл.144 от АПК. Второ, легитимацията на ВАС като юридическо лице да отговаря за правораздавателната дейност на съдебните си състави следва от чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ и чл.205, ал.1 от АПК. Именно ВАС като юридическо лице е надлежен ответник по иск, основан на нарушение на правото на ЕС, допуснато при правораздавателната дейност на този съд. Насочването на иск за вреди по чл.2в от ЗОДОВ срещу ВАС е в съответствие с практиката на СЕС, решение по дело С- 224/01, че претендираните по реда на чл. 4, пар. 3 ДЕС вреди следва да произтичат от решение на окончателна съдебна инстанция, разгледала спора по същество. В случая Решение № 15282 от 16.12.2014г. по адм. дело № 3736/2014 г. на ВАС е окончателен, влязъл в сила съдебен акт, с който ВАС е разгледал по същество и е разрешил административноправния спор между страните, поради което ВАС е надлежен ответник по иска с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 4, пар. 3 ДЕС.

По отношение на възражението за давност, направено само от ответника НАП, съдът намира, че е неоснователно като споделя съображенията на ищеца, че цитираната от ответника практика на СЕС е неотнормима, касае давностен срок, относим за предявяване на иск пред ЕС срещу институциите на Съюза за нарушаване на правото на ЕС, но не касае давностните срокове по националното право, меродавни при предявяване на иски за вреди от нарушаване на правото на ЕС от национални административни органи/съд пред националния съд. Доколкото процесуалния ред по вътрешното право, предвиден в ЗОДОВ и АПК до измененията в ДВ, бр. 94 от 2019 г., в сила от 02.12.2019г., въвеждащи отговорност за нарушение на правото на ЕС, е изисквал отмяна на акта като незаконосъобразен, за могат да се търсят вреди от него, а съгласно ТР № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК посочва като начален момент на погасителната давност за предявяване на иска за вреди от административни актове влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, то за ищецът не е била налице процесуалноправна възможност да предяви иска, най-малкото преди приключването на съдебния контрол на последна инстанция, а в действителност до влизане в сила на изменението на ЗОДОВ на 02.12.2019г. Поради това, предявеният на 11.12.2019г. иск за вреди от влязъл в законна сила РА на 16.12.2014г. не е изтекъл.

Отговорността на съдилищата за вреди от нарушение на правото на ЕС по чл. 4, пар. 3 ДЕС, чл. 2в, ал. 1 ЗОДОВ се ангажира при наличието на предпоставки, които са установени в практиката на СЕС. В това производство по търсене на специална извъндоговорна отговорност, без да е допустимо да се пререшава материалноправния спор, приключил с окончателния акт на

съда ответник, се изследва дали към установените фактически положения органът/съдът ответник е приложил правилно относимите към спора норми от правото на ЕС и дали в резултат на твърдяното им неприлагане или неправилно прилагане за ищеца са настъпили вреди в пряка причинна връзка. Приема се, че конкретните предпоставки за ангажиране на отговорността за нарушение на правото на ЕС се извличат от практиката на СЕС, като се започне от решение от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 – F. и V. и други, в която си практика СЕС установява три условия за ангажиране на отговорността на държавата в лицето на нейните органи за вреди от нарушение на правото на ЕС: 1) нарушените норми от общностното право да предоставят права на частноправни субекти; 2) да бъде възможно установяването на съдържанието на тези права въз основа на разпоредбите на съответния акт, като нарушението на нормите да е достатъчно съществено (изрично закрепено и в чл. 2в, ал. 1 ЗОДОВ; 3) да е налице причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на държавата и вредата, претърпяна от засегнатите лица.

Съгласно практиката на СЕС (Решение от 30.09.2003 г. по дело C-224/01 – G. K., и др.) нарушението, извършено от национален съд, следва да се счита за достатъчно съществено винаги когато постановението и влязъл в сила съдебен акт противоречи на норми от правото на ЕС с директен ефект или на влязло в сила решение на СЕС.

Съдът разглежда дали се налице трите предпоставки на извъндоговорната отговорност за нарушение правото на ЕС, а именно: нарушената правна норма на Съюза да предоставя права на частноправните субекти, нарушението на нормата да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда, като ги разглежда едновременно за всеки от ответниците.

1) Нарушената правна норма на Съюза да предоставя права на частноправните субекти

Ищецът твърди, че с актовете на ответниците са нарушени разпоредбите на чл. 2, пар. 1, б. „а“ и „в“, чл. 14, пар. 1, чл. 24 и чл. 56, пар.1, б. „и“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, в приложимата през периода м. 12.2007 г. - м. 06.2008 г. редакция (накратко Директивата за ДДС).

Разпоредбата на чл. 2, пар. 1 от Директивата за ДДС предвижда, че на облагане с ДДС подлежи възмездната доставка на стоки (б. „а“) и възмездната доставка на услуги (б. „в“), извършени от данъчно задължени лица в това им качество.

Чл. 14, параграф 1 от Директивата дава определение на понятието „доставка на стоки“.

Чл. 24, параграф 1 от Директивата дава определение на понятието „доставка на услуги“. В параграф 2 от същия се дефинира понятието „Далекосъобщителни услуги“. Такива са услугите, отнасящи се до преноса, излъчването или приемането на сигнали, думи, образи и звуци или информация от всякакво естество по кабелни, радио, оптични или други електромагнитни системи, включително свързаното с тях прехвърляне или

отстъпване на правото да се използва капацитетът за такова пренасяне, излъчване, предаване или приемане, с втключването на предоставянето на достъп до глобални информационни мрежи.

Съгласно чл. 56, параграф 1, б. "и" за място на доставка на далекосъобщителни услуги за клиенти, установени извън Общността, или за данъчнозадължени лица, установени в Общността, но не в държавата на доставчика, се счита, че е мястото, където клиентът е установил своята дейност или има постоянен обект, за който се доставя услугата или при липса на такова място — мястото на постоянния му адрес или обичайно местоживееене.

Така цитираните разпоредби определят обекта на облагане и мястото на изпълнение на доставките на стоки и услуги, като по отношение на доставките на далекосъобщителни услуги предоставят право на доставчика да третира доставката към данъчнозадължени лица, установени в друга държава - членка, като доставки с място на изпълнение в тази друга държава-членка.

По въпросът дали горните разпоредби предоставят права на частноправни субекти няма спор по делото, ответниците не оспорват, че сочените от ищеца като нарушени разпоредби, предоставят права на частноправните субекти, като в конкретния случай правото на ищеца да третира процесните доставки към данъчнозадължени лица, установени в друга държава членка и да не начислява той като доставчик ДДС, а да посочи във фактурите ДДС 0% и той да се поеме от получателя.

Спорът е дали при издаване на актовете са нарушени тези правни норми и ако такова е налице, дали е съществено.

2) Нормата от правото на ЕС да е нарушена и нарушението да е достатъчно съществено

Първо следва да се обсъди дали е налице нарушение, за всеки от ответниците.

С РА №[ЕГН]/20.01. 2012г органите по приходите са третирали доставките на ищеца по различен от декларирания от него начин, но не с оглед вида на доставките дали са за стоки или за услуги, а с оглед тяхното място на изпълнение и това е обусловило начисляване на ДДС за ищеца.

Според настоящия състав ревизиращият орган правилно е квалифицирал процесните доставки след анализ на събраните доказателства: Въз основа на договорите за продажба на предплатени телекомуникационни карти и ваучери на [фирма] с А. I. С. S.R.L. и с D. С. S.R.L. е прието, че въпреки, че обект на продажбите са карти за предплатени телекомуникационни услуги, се касае за доставка на услуга, а не на стока. Съгласил се е с ревизираното лице, че съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗДДС и чл. 1 от Закона за електронните съобщения, предплатеният достъп до гласови телекомуникационни услуги има характер на електронна съобщителна услуга, която е сред изрично посочените в чл. 21, ал. 3 от ЗДДС. Тоест при издаване на РА органите по приходите са се съобразили с нормата на чл. 24, параграф 1 и параграф 2 от Директивата за ДДС, определящи продажбата на предплатени телекомуникационни карти и ваучери като доставка на услуга. Взели са също така предвид и разпоредбата

на чл. 56, ал. 1, б. "и" от Директивата за ДДС, транспонирана в чл.21, ал.3, т.1 и т.2, б."з" от ЗДДС, съгласно която доставката е с място на изпълнение извън територията на страната, в случай че получателят се е установил в друга държава членка. Ревизиращият орган обаче е намерил, че има условие да се приложи тази норма в конкретния случай, с оглед събраните доказателства и тъй като то не е изпълнено, не я е приложил.

Макар да е доказан специфичният предмет на доставката на услуги по процесните фактури, органите по приходите приемат, че не е доказано получателят да действа в качеството си на данъчно задължено лице и да извършва икономическата си дейност в държава членка, различна от държавата на доставчика. За този си извод изхождат от уговорките в самите договори, данните за дружествата и техните управители, информацията от румънската данъчна администрация и др. Установено е в хода на ревизията, че към част от фактурите няма издадени приемо-предавателни протоколи, а в случаите, в които такива са налице, последните са подписани от лица, които не фигурират в списъка от лица, които са упълномощени да подписват приемо-предавателните протоколи съгласно Приложение № 3. Констатирано е също така, че съгласно молбата за информация по чл. 5 от Регламент ЕС 1798/2003, постъпила от румънската данъчна администрация по отношение на D. C. S.R.L., сумата от 348 470 евро съответства на стоки, придобити от [фирма], които са поставени в склад на отговорно пазене на българското дружество на 30.06.2008 г. Същевременно съгласно молбата за информация по чл. 5 от Регламент ЕС 1798/2003, постъпила от румънската данъчна администрация по отношение на A. I. C. S.R.L., същото не може да бъде намерено на адрес и вероятно е „липсващ търговец“ и ще бъде обявен за „неактивен данъкоплатец“. По отношение на статута на получателите по доставките в хода на ревизионното производство е установено, че лицето, което е упълномощено да представлява A. I. C. S.R.L. е Н. Д., български гражданин с местожителство в [населено място], с ЕГН [ЕГН]. Същият е и едноличен собственик на капитала на румънското дружество, което е със седалище Република Румъния, [населено място], район 2, шосе В. № 19 А, бл.К1, ех. А, ет.4, стая 19. Дружеството е регистрирано като платец на ДДС в Румъния под ДДС номер R021813200. Представено е извлечение от търговския регистър на градски съд Б. за регистрация на A. I. C. S.R.L. и Удостоверение за регистрация от министерството на правосъдието в Румъния. Плащането по доставката е извършено от банкова сметка в ТБ [фирма] като няма информация кой е титуляр на сметката. Дружеството е с прекратена регистрация по ДДС към 01.07.2009 г. и идентификационният му номер е невалиден.

Лице, което е упълномощено да представлява D. C. S.R.L., е Д. Д. И., български гражданин с местожителство в [населено място], с ЕГН [ЕГН]. Същата е и едноличен собственик на капитала на румънското дружество, което е със седалище Република Румъния, [населено място], [улица], стая 1. Дружеството е регистрирано като платец на ДДС в Румъния под ДДС номер R021813200. Представено е извлечение от търговския регистър на Г. съд за регистрация на D. C. S.R.L. и Удостоверение за регистрация от министерството на правосъдието в Румъния. Плащането по доставката е

извършено от банкова сметка в [фирма], клон С., [улица] като няма информация кой е титуляр на сметката. Дружеството е с прекратена регистрация по ДДС към 01.08.2010 г. и идентификационният му номер е невалиден._

По отношение на възражението на ищеца, че е достатъчно предоставянето на идентификационен номер по ДДС, получателите по фактурите да докажат качеството си на данъчно задължено лице, установено на територията на друга държава членка, без данъчната администрация да има право да провери дали това е действителния им статут, съдът не споделя такова становище. Състоятелен е аргументът на ответника относно необходимостта по отношение на доставка, за която законодателят предвижда доставчикът да не начислява ДДС, тъй като получател е данъчно задължено лице, установено на територията на друга държава - членка, и същата е с място на изпълнение извън територията на страната, за да се приложи този режим да е необходимо да се провери реалното извършване на доставката именно към това данъчно задължено лице, което е посочено във фактурата (в случая чрез предаване на картите на негови упълномощени представители) и това лице действително да е установено на територията на другата държава членка (да осъществява дейността си там и да предлага като дистрибутор закупените карти на територията на друга държава членка, в случая Румъния). При липсата на доказателства за получаването на предплатените карти за телекомуникационни услуги именно от страна на данъчнозадължени лица, които са установени на територията на друга държава-членка, а именно със статута на получателя по доставката е обвързано неначисляването на ДДС от страна на доставчика, следва че като са приели, че не са доказани условията за третиране на доставката като такава с място на изпълнение извън територията на страната, органите по приходите не са извършили нарушение на правото на ЕС, което да е съществено. Още повече в контекста на една от признатите и насърчавани цели на Директива 2006/112/ЕО, която е борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана и това, че СЕС вече е постановявал, че правните субекти не могат с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовават на нормите на правото на Съюза.

По повод възражението на ищеца, че мястото на изпълнение на самите телекомуникационни услуги нямало значение къде, защото следвало от самия текст на чл. 56, пар. 1 от Директива 2006/112/ЕО и зависело единствено от местоположението на получателя по доставките и качеството му на данъчнозадължено лице, като не може да се обуславя от положението или мястото на изпълнение на последващи сделки с предплатените карти, следва да се има предвид, че ревизиращите органи не се позовават на недоказване на изпълнение на телекомуникационни услуги по картите в Румъния, а на недоказване тези услуги да са получени от лица, които действително да са установени на територията на Румъния, независимо, че формално са с такъв идентификационен номер.

Предвид факта, че собственици на дружествата са български граждани, плащанията са извършени от банкови сметки в България, за които не е известно кой е титуляр, а едното от дружествата не може да се намери на

декларирания адрес, органите по приходите като не са приложили разпоредбата на чл. 56, параграф 1, б. "з" от Директивата за ДДС спрямо определянето на мястото на изпълнение на доставките, не са извършили нарушение на норма от правото на ЕС, доколкото не е безспорно доказан статута на получателя и действителното му място на стопанска дейност, въз основа на информацията от получателя и проверка на тази информация с помощта на обичайните търговски мерки за сигурност - проверки на самоличността и на плащанията.

Следва да се има предвид, че в настоящото производство, съдът не проверява фактическите установявания, направени при контрола на РА, а се съобразява с тях и доказателствените изводи на органите, осъществили, които са приели за недоказани съответните обстоятелства.

Що се отнася до ответника ВАС, приемайки, че въпросните доставки на предплатени карти за телекомуникационни услуги са доставки на стоки между ищеца и дружествата получатели, то същият е неправилен. Това правно третиране от ВАС в решение № 15282/16.12.2014г. на доставките на телекомуникационни услуги, каквито белези разкриват процесните, е в нарушение на чл.14 и 24 от Директивата за ДДС и на тълкуването, дадено в цитираното от ищеца решение на СЕС по дело C-520/10. Неправилността на това третиране е потвърдено и в кореспонденцията с европейската комисия EU P. 8498/2016 Т., в която се посочва, че това, че ВАС в свои решения, в това число и процесното, счита продажбата на предплатени фонокарти за доставка на стоки и следователно българското законодателство се тълкува от висшата административна съдебна инстанция по начин, който го прави несъвместим с правото на Съюза, по специално с разпоредбите на членове 14 и 24 от Директивата за ДДС. Следва да се отбележи, че не е коментирано нарушение на чл.56 от Директивата.

В крайна сметка обаче, в конкретния случай с неговите фактически особености, това третиране на доставките по процесните фактури на ищеца към дружествата A. I. C. S.R.L. и D. C. S.R.L. не би довело до различен правен резултат за облагането на ищеца, дори ако беше съобразено становището на СЕС, че такива доставки са на услуги, понеже при правилно третиране на телекомуникационните услуги с РА е начислен ДДС за доставчика, предвид недоказване на статут на получател, при който да му се възложи на него ДДС без това да е в нарушение посочените от ищеца разпоредби на правото на ЕС. Тук съдът се съгласява с довода на ответника ВАС в писмените му бележки, че дори ВАС също да бе квалифицирал процесните доставки като такива на услуги, а не на стоки, крайният резултат от производството би бил същият, доколкото не е била налице предпоставка за освобождаване от ДДС на ищеца по фактурите и начисляването от получател, а именно липсата на доказаност на факта, че получатели на конкретните услуги, доставяни от ищеца, са данъчно задължени лица, установени в друга държава членка. Така че, наистина въпросът, дали в случая се касае за доставка на стока или доставка на услуга, не е обуславящ изхода на спора по законосъобразността на РА, защото събраните данни навеждат на място на изпълнение на доставките на територията на страната и съответно начисляване на ДДС от доставчика.

В този смисъл нарушението на правото на ЕС, доколкото не е от естество да промени изхода на спора като резултат, не е съществено, а дори и да е съществено, то не е в причинна връзка с вредите твърдяни от ответника, тъй като ДДС и лихви са били дължими и платени въз основа на РА, който е законосъобразен, при липса на нарушение ЕС.

Не се установи по делото и идентичност между случая, разгледан с процесния РА и потвърден с решението на ответника ВАС и случаят, станал повод за тълкуването дадено в Решение на СЕС от 3 май 2012г. по дело C-520/10 (макар и случаите да имат своите сходства с оглед предмета на доставките), за да се приеме, че несъобразяването с тълкуването в това решение е достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС .

В посоченото решение на СЕС е прието, че телефонен оператор, който предлага далекосъобщителни услуги, състоящи се в продажбата към дистрибутор на фонокарти, които съдържат цялата необходима информация за осъществяването на международни телефонни обаждания чрез осигурената от оператора инфраструктура и които след това дистрибуторът препродава на крайни потребители от свое име и за своя сметка или пряко, или с посредничеството на други данъчнозадължени лица като търговци на едро и дребно, извършва възмездна доставка на далекосъобщителни услуги за дистрибутора. За сметка на това операторът не извършва втора възмездна доставка на услуги за крайния потребител, когато след закупуването на фонокартата последният упражни правото си да осъществява телефонни обаждания чрез съдържащата се върху картата информация. Въпросите, които са разгледани в това решение са, че продажбата на предплатени карти за телекомуникационни услуги има характер на доставка на „далекосъобщителни услуги“, , че се касае само една доставка и че получател на доставката е дистрибуторът, каквото и ревизиращите органи са приели в разглеждания по делото случай. Видно от РА № 2900-1200127/20.06.2012 г. и постановеното Решение № 2223 от 11.09.2012г. на директора на дирекция О. по повод на документираните доставки към А. I. С. S.R.L. и D. С. S.R.L. не е твърдяно, че същите следва да се разглеждат като две отделни доставки - едната към дистрибутора, другата към крайните клиенти. Не е имало спор и по отношение на това дали получател по доставката следва да е дистрибуторът или крайният потребител, който след закупуването на картата осъществява телефонни обаждания. Напротив, именно защото е прието, че получател по доставката е дистрибуторът, а последният съгласно договорите и фактурите е лице, установено на територията на друга държава-членка, което предполага доставчикът да не начисли ДДС по доставките, са събирани доказателства относно статута на получателя и за реалното предаване на картите за предплатени услуги на лицата, посочени във фактурите като получатели. По отношение на вида на услугата и в РА и в потвърждаващото го решение на ответника НАП е прието, че предплатеният достъп до гласови телекомуникационни услуги има характер на електронна съобщителна услуга. Следва да се има предвид, че по дело C-520/10 е ставало въпрос за това, че установеното установеното в О. кралство дружество L., което пердоставя далекосъобщителни услуги, чрез посредничеството на данъчнозадължени лица, установени в редица други държави членки, наричани дистрибутори,

предлага на пазара фонокарти, предназначени за лица, които са установени в тези държави членки и искат да осъществяват телефонни обаждания към трети държави на изгодна цена, като картите са съобразени с определени данни за държавата членка по установяване на дистрибутора – парична единица, местни телефони за достъп и др. За да предоставя услугата на територията на другите държави членки, L. предварително е сключила договор с местен телефонен оператор за използване на един или няколко специални местни телефонни номера. Описано е как се осъществява международните обаждания. Уточнено е, че L. продава фонокартите не пряко на потребителите, а само чрез дистрибуторска мрежа, като дистрибуторите са установена в съответната държава членка. Разполага със системи, които му позволяват да проследи използването на всяка продадена карта. Не внася ДДС за продажба на фонокарти към дистрибуторите, тъй като разглежда тази сделка като доставка на далекосъобщителна услуга с място на изпълнение в държавата членка по установяване на дистрибутора, поради което последният следва да плати ДДС в тази държава членка по механизма на самоначисляването. При съпоставка на двата случая [фирма] и L. не се разкрива идентичност по всички моменти. По делото C-520/10 не е бил спорен нито статутът на дистрибуторите, като установени в друга държава-членка, нито реалното предаване на картите на сочените във фактурите за получатели дистрибутори, за разлика от разглеждания случай. Спорът е бил по правото, как следва да се третира доставките за продажба на фонокарти за телефонни обаждания чрез дистрибутори до крайните потребители. По тук разглежданото дело не е доказана подобна дистрибуторска мрежа чрез двете дружества контрагенти на ищеца, която безспорно да е установена на територията на Румъния, за да предлага предплатените карти на потребители оттам, да осъществяват телефонни обаждания към трети държави на изгодна цена, като [фирма] да е сключило договор за използване на специални местни номера с местен телефонен оператор в Румъния, по начина по който е описан по дело C-520/10 .

ВАС е направил извод, макар и с погрешно посочен номер на решение, че наведеното от касатора решение не е приложимо, защото картите са останали на отговорно пазене на склад в България. В този смисъл ВАС е отрекъл идентичността на случаите, базирайки се на недоказване на предпоставка като място на изпълнение на доставките да се приема не България, където е склада, а Румъния, макар и по различни съображения, но обосноваващия същия краен правен извод, който би бил направен и при третиране на доставките като услуги, но без доказано установяване на получателите в Румъния.

В този смисъл не се установява твърдяното нарушение на правото на СЕС в тълкуването му, дадено в решението по дело C-520/10.

3) Да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда

Предвид неустановяване на достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС от ответниците по делото, не следва да се обсъжда причинно-следствена връзка с твърдени вреди. Дори и ВАС неправилно да прилага чл.14 и чл.24 от Директивата за ДДС и да не се е съобразил с тълкуването, дадено в

решението по дело С-520/10 на СЕС, то от това неправилно приложение на общностни норми не са произтекли вреди, доколкото съобразно фактите по делото, правният изводът за дължимо начисляване на ДДС от доставчика би бил същият и ако доставките са за услуги и би довел до същия правен резултат – отхвърляне на жалбата и потвърждаване като законосъобразни констатациите на РА.

Тъй като не се констатира съществено нарушение на правото на ЕС при прилагането му към фактите, установени с РА и с решението на ВАС, нито причинно-следствена връзка с твърдени вреди, следствие от заплащане на задълженията за ДДС по РА, то е безпредметно обсъждането на имуществени вреди, претендирани от ищеца като пропуснати ползи и лихви.

По горните съображения искът следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед изхода на делото, на ответниците следва да се присъдят разноски по делото, но не в претендирания размер въз основа на материалния интерес, а за сумата от 200лв. /за процесуално представителство, осъществено от упълномощен съдебен помощник – служител с юридическо образование, приравнен на юрисконсулт и от юрисконсулт/, съгласно чл.10 ал.4 предл. последно от ЗОДОВ във връзка с мл.37 от Закона за правната помощ.

Воден от изложените съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от "Б. т к" Е. срещу Върховен административен съд на Република България и Национална агенция за приходите иск за обезщетение на вреди в размер на 1 808 638, 32 лв., представляваща имуществени вреди, причинени от ответниците, предявен на основание чл.4, вр. с чл.2в от ЗОДОВ и чл.4, пар.3 от ДЕС, претърпени в резултат на издаден от органи на ответника НАП РА № 2900-1200127/20.06.2012г. и постановеното от ответника ВАС на РБ окончателно съдебно решение № 15282/16.12.2014г. по адм.дело № 3736/2014г., ведно със законната лихва за забава върху сумата на обезщетението.

ОСЪЖДА "Б. телекомуникационна компания" Е. с ЕИК[ЕИК] да заплати на Върховния административен съд на РБ и на Националната агенция за приходите сумата от по 200 лв. за всеки от тях, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: